

Lasten kirjasto. N° 11.

Heljä vähäistä sanaa.

Hinta: 5 penniä.

Utgittet af: K. E. Lindström.

Meljä wähäistä sanaa.

Juutalaisilla oli muinaan tapana kirjotella raamatun sanoja pergamentti-paperille ja sitoa niitä otsallensa ja käsiwarfillensa. Niin tekivät he sen wuoksi, että heillä aina olisi Jumalan sana silmänsä edessä, ja että niinmuodoin tulisivat warjelluiksi synnistä ja surusta. Muutamat juutalaiset tekewät niin vielä tänä päivänäkin.

Me tahtoisimme, että nuorten luksaimme sydämmiin olisi sywään kirjo-

tettuna neljä wähäistä sanaa. Nämät sanat suojelisivat Sumalan armolla heitä synnistä ja wahingoista. Nuorukaiset, jos tahdotte kuulla lyhykäisen kertomuksen, niin saatte tietää, mitkä ne neljä sanaa ovat.

"Sjani" — niin kertoi nuori tyttö — "asui matalassa majassa. Hän oli köyhä eikä saattanut suurin ansaita, ja hänellä oli monta lasta, jonka wuoksi kotomme oli puutteen-alainen ja wähä-warainen. Ukunain alustalla oli wähäinen rhytimaan-tilkka, jossa kasosi muutamia orjantappura- ja tikkerperi-pensaita; muuten wiljeltiin siinä perunia ja kaalia ja muutamia muita kasveja perheen elästä warten.

Kerran sai isäni muutamia watukka-mansikan taimia herras-kartanoista. Ne istutti hän parhaasen maanpalaseen

alkunain alle, ja hoiti niitä warsin huolellisesti. Me kukoistivat rehewästi ja näyttiwät ajallansa hedelmänkin merkkiä. "Mansikka-istutusten näyttää hywin menestyvän"; sanoi isäni, "ja minä luulen, että niistä saadaan kumminkin joku hedelmä."

Wanhin sisareni, Hanna, oli kauan aikaa maannut kipeänä eikä jaksanut suurin mitäkään syödä. Isäni tahtoi sentähden, että kaikki mansikat säilytetäisiin Hannaa warten. Isä oli aina niin tytywäinen, koska saattoi jollakulla tavalla häntä ilahuttaa, mutta hänen wähet waransa eiwät saltineet minkäänlaisia eri maksuja-sitä warten. Mansikat eiwät kuitenkaan maksaneet mitään, ja me tiesimme kaikki, että ne olisimat Hannalle warsin mieluisia. Me suostuimmekin senwuoksi yksin neuwoin, ettem-

me maista ainoatakaan marjaa, vaan jäästämme ne kaikki hänelle.

Soka ehtoona, kun palasin töistäni pellolta, menin minä katsomaan noita kauniita marjoja, kuinka ne kasvoivat ja valmistuivat auringon paisteessa; ja monta kertaa heräsi minussa wahwa halu maistaa niitä. Wihdoin olivat ne täysin tuleentuneita, ja isäni mainitsi eräänä iltana, että meidän piti jo seuraavana päivänä noukkiman ne, ja että hän oli warma siitä, että niitä karttuisi kumminkin kahwi-tassi tähteen.

Warhain seuraavana aamuna heräsin minä, ennenkuin kukaan muu, ja kohta johtui mieleeni se paha ajatus, että minun piti jolaa puijahtaman rhytinaahan maistamaan marjoja. "Jos joku marja on pois, ei sitä kukaan huomaa", ajattelin minä itsesjeni ja menin

wisusti rapuihka alas, awasin rhytimaan weräjän ja seisoin mansikka-penkereen wieresjä. Kuinka mehevänä ja hywän-hajullisina ne rehottiwat siinä raittiina aamuhetkenä! Oli kahdenkymmenen sain minä luetuksi semmoisia, jotka oliwat aiwan walmeita; mutta kuinka monta piti minun uskaltaman ottaa, ilman ettei sitä huomattaisi? Rukatiesi neljä tahi wiisi? Seisoessani siinä ja katsellessani niitä, eneni haluni enenemistänsä, siksi että olin juuri ottamaisillani kumminkin puolet.

Minä katsahdin ylös sen huoneen akkuniin, jossa wanhempani makasiwat, kuin myöskin sen ullakko-kamarin akkunaan, jossa sairass sisareni asui, mutta ei ketään nähtynyt, ja kaiikki oli niin hiljalleen. Minä jo köyristhin noukkimaan noita kauniita marjoja, ja sor-

menikin jo kajoisivat tuuheimpiin rypäleisiin, kun yhtäkkiä tuli mieleeni se ajatus: "Mutta entäs joku huomaisi, että täällä on käyty, ja minulta kysyttäisiin, jos minä olen käynyt, mitäpä minä siihen vastaisin?"

Minä nousin jälleen pystyyn ja olin jo valmis kiirohtamaan sisälle, kun petollinen sydämeni wietтели minua kuisuttain: "Själläni ei saata ikinä olla sinusta mitään epäluuloa; ei hän koskaan taida uskoa, että sinä olisit hypää warfautteen, waan pikemmin ajattelee, että joku outo poika yöllä on kiiwennyt aidan ylitse ja warastanut mansikat."

Tämä ajatus rohkaasi minua, ja minä palasin takasin mansikka-penkereen ääreen. Ensin katsahdin minä vielä wialta ylös akkuniin ja kurlistin ympä-

rilleni joka taholle; mutta ei yhtäkään ihmistä nähnyt. Siljaisuus oli täydellinen, eikä hiiskaustakaan kuulunut, muuta kuin warpuiisten wiserryks tuolta huoneen olikatolta sekä leiwon ilowirsi korkealta pilwistä. Sormeni kajosivat vielä kerran mansikkawarfiin, kun nämät neljä wähäistä sanaa ikäänkuin salaman leimauksella iskiwät sydämmeeni: "Sinä Jumala näet minun."

Nämät sanat warjelivät minua lankeemasta siihen syntiin, johon wiettelwä haluni niin kowasti minua kiusasi. Oli juuri kuin olisin kuullut jonkun huutawan minulle ne sanat, ja minä ajattelin itseseni: "Isäni ei näe minua, mutta Jumala näkee, sillä Hänen silmänsä katselewat minua tällä hetkellä." Minä kiiruhdin minä jaksain takaisin

huoneeseen, eikä kukaan omaistani ollut huomannut mitään kolo tapauksesta.

Köin tunnin werta myöhemmin näin minä isäni menewän ryhtimäälle ja noukkiwan kaikki walmiit mansikat ja tuowan niitä kahwi-tasfissa sairaalle Hanna-paralle, joka iloisesti hymhillen katseli niitä. Se ilahutti isäni sydäntä, ja hän näytti todella tytywäiseksi, samoin kuin pikku sisareni Kaisakin, ja me olimme kaikki iloiset, nähdesämme kuinka nesteiset marjat wirwoittiwat sairasparan kuuwia huulia. Minä tunsin itseni sydämmen-pohjasta onnelliseksi, etten ollut ottanut yhtäkään niistä ja että Herra oli warjellut minua warastamasta. Tämä ajatus: "Sinä Jumala näet minun", oli hillinnyt minua kiusauksen hetkenä.

"Mutta missä owat nämät sanat

kirjoitettuina", ajattelin itsenäni. "Dylenko mahtanut kuulla ne josjakin saarnassa, taikka pyhäkoulusjako ne olen kuullut?" Minä olin melkein wakuuttettu siitä, että löytäisin ne pyhästä raamatusta ja päätin hakeakseni niitä sieltä.

Samana päivänä piti minun mennän kaitsemaan isäntämme lampaita laitumelle ja pyysin sen wuoksi sairaalta sisarelteni hänen raamattuansa lainaksi koko päiväksi, niin että saisin etsiä neljää sanaani, sillä aikaa kun lampaat söivät.

Ja mistä luulette minun löytäneeni nuo sanat? Löysinpä ne ensimmäisen Moosesen kirjan kuudennestatoinsta luvusta, kertomuksessa Hagarista, joka pakeni erämaahan Saaran, Abrahamin waimon, tyköä, koska Saara tahtoi ku-

rittaa häntä. Hänen istuessansa westlähteen tykönä korvessa, ilmestyi hänelle Herran enkeli ja käski hänen palata emäntänsä Saaran tykö. Ja hän kutsui enkelin nimen, joka häntä puhuteli: "Sinä Jumala näet minun." Hän oli poikkeellisillaan selwollisuudesta, mutta nämät sanat johdattivat hänen jälleen oikealle tielle, niinkuin olivat minunkin johdattaneet ja estäneet minua käymästä edemmäksi synnin warallisella tiellä.

Mhteistä ehtooukousa pitäisämme samana päivänä, luki isäni luvun uudesta testamentista. Se oli juuri se luku, jossa puhutaan eräästä hurstakaasta miehestä nimeltä Nathanael, jolle Jeesus sano, että oli nähnyt hänen wiikunapuun alla. Tämä hurstakas mies, joka lenties oli wiettänyt rukoushetkeä tuon

puun warjosja, tiesi warfin hywin, että hän oli ollut ihan yksinänsä siellä, ja wastasi sentähden, kun Jeesus sitä tapausta mainitsi: "Rabbi, sinä olet Jumalan Poika."

Kun isäni oli laannut tätä lufua lufemasta, kääntyi hän meidän, lastensa, puoleen sanoden: "Älkääät koskaan unhottaka, rakkaat lapseni, että Jumala meidän Wapahhtajamme näkee meidän joka paikassa. Se on tosin kauhistawa ajatus syntiselle, mutta ei niille, jotka rakastawat Jeesusta. Jos me olemme saaneet syntimme anteeksi, ja Pyhä Henki on uudesti synnyttänyt sydämemme, niin että elämme uskon yhdistyksessä Jeesuksen kansa ja waellamme tottelemaisina hänen käskyinsä mukaan, niin on tämä ajatus todella lohduttawainen ja suloinen. Hän näkee meidät liusa-

uksen ja tuskan hetkenä, ja me tiedämme, että Hän luo filmänsä meihin lempeästi eikä vihaisesti, ja ettei Hän milloinkaan luovu niistä taikka unhotanniitä, jotka Häneen toivonsa kiinnittävät. Nämät sanat: "Sinä Jumalanäet minun", vahvistakoon teitä tähtämään welvollisuuksianne, kehoittakoon teitä rukouksisianne ja warjellakoon teitä synnistä."

Se oli minusta peräti ihmeellistä, että isäni sattui mainitsemaan juuri samat sanat, jotka olivat tuottaneet minulle niin paljon miettimistä päivän kuluessa. Siitä oli waan se hyöty, että ne painuivat vielä syvemmälle sydämeeni; ja monta kertaa on sittemmin se ajatus, että Jumalan filmä on näkewä kaikki, hillinnyt minua siltä tieltä, joka johdattaa kuolemaan.

Nuori Iuliani, paina sinäkin mie-
 leesi nämät sanat! Jumala näkee sinun
 kaikkialla. Entisyys, nykyisyys ja tule-
 waisuus, kaikki, mikä on ollut, mikä
 nyt on ja mikä vasta tulee, on yhtä
 haawaa julkii-awoinna ja selwänä hä-
 nen filmäinsä edessä. Ohdella katso-
 misella näkee hän kaikki, mikä tapahtuu
 niin maassa kuin taivaassa. Muuta-
 mat ihmiset ajattelevat, että jos ei waan
 ihmisen filmä heitä näe, saattawat he
 tehdä syntiä niin paljon kuin tahtowat;
 mutta kuitenkään ei löydy sitä paikkaa,
 johon taitaisiwat lymytä Sumalalta. Ri-
 kas päivänvalo ja pimeä yö on Hä-
 nestä yhtä. Silmänsä tunkevat puhki
 tihnimmatkin korwet, pääsemättömi-
 mät luolat ja sywimmät aarniot maan
 alla. Hän näkee kaikki, mikä on ole-
 maassa, ja Hän tietää kaikki, mikä tiet-

täwää on. "Luuletkos että joku taitaa hänenjää niin salaisesti kätkeä, etten minä häntä näe, janoo Herra." Jerem. 23: 24. "Kaikki owat hänen silmäinjää edessä paljaat ja julki, josta me puhumme." Hebr. 4: 13.

Jos siis tahdot jotia pahunta vastaan ja woittaa synnin wallan, jos tahdot tehdä mikä oikein on ja rohkeasti uskaltaa lähestyä Jumalatafi niinhyyin Hänen huoneessansa kuin oman kamarisi rukousnurkassa, niin rukoile kaitella muotoa, että hänen Pyhä Henkensä aina pitäisi nämät neljä sanaa eläwästi sydämmesi edessä: "Sinä Jumala näet minun."

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Kumpp. kirjapainossa.